

Kapitola 1. Oddanost Neduality

Předcházející část: Úvod

Část první

Duchovní proces

Přehled

Konečná pravda je radikálně subjektivní a také ověřitelná výzkumem vědomí. Obě cesty budou postupně popsány v pořadí od jejich vzniku s rozvojem empirické vědy vědomí. Subjektivní, zážitkové mystické stavy pokročilého vědomí a osvícení lze nyní ověřit objektivně metodou, která přesahuje čas i místo.

Subjektivní zkušenost (autora)

(Poznámka překladatele: Toto je osobní zkušenost Dr. Hawkinse. Úmyslně ji nepopisoval v první osobě. Přesto při překladu byly některé věty uvedeny v první osobě, aby byl text srozumitelný.)

Do věku tří let si nic nepamatuji. Pak se náhle z prázdnoty ničeho objeví šokující povědomí o osobní existenci, jako by se rozsvítilo silné světlo. Spontánně, nevítaně a beze slov přišlo povědomí o existenci jako zkušenostní základ subjektivního stavu. Téměř okamžitě vznikl strach ze zdánlivého opaku, tedy hypotetická možnost neexistence. Tak, ve věku tří let, došlo ke konfrontaci duality existence versus neexistence jako konečné reality a polarita konečné reality jako allness (vše) versus nicotnost (nothingness). Zkušenost byla neverbální, ale naprosto ohromující a ostře konfrontační.

Běžné dětské aktivity byly nudné a útočiště bylo hledáno ve filozofii a introspektivním introvertním životním stylu. Akademický úspěch byl snadný a vedl k dychtivému čtení Platona, Aristotela, Plotina a jiných, jejichž mysl se staly mentálními společníky. Na druhou stranu úchvatná krása velkých katedrál a posvátné klasické hudby vedla k studiu hudby a hlasu, když jsem byl chlapeckým sopránem ve sboru velké katedrály.

Domovský život byl venkovský a episkopální. Později jednoho dne, když jsem roznášel noviny v blizardu po setmění, hledal jsem útočiště od větru a mrazu 10 stupňů pod nulou. Úkryt byl nalezen v naváté sněhové vrstvě a poté se objevil exkluzivní nástup stavu vědomí, ve kterém se mysl rozpustila a zmlkla. Bezčasová přítomnost jemně ale naprosto mocně proniká do mne a její ohromující láska nahradila mentalizaci.

Čas se zastavil a vědomí jednoty a věčnosti nahradilo veškeré myšlení a smysl osobního já. „Jáství“ přítomnosti se odhalila jako Allness (Vše). Bylo to mimo všechny poznatelné světy, nevýslovné, neviditelné, všudypřítomné, nevysvětlitelné a nepopsatelné. Následně odpadl veškerý strach ze smrti a život pokračoval spontánně sám od sebe. O tomto stavu jsem se nikdy nikomu nezmínil.

Pak přišla druhá světová válka a nebezpečná služba na minolovce, což bylo usnadněno ztrátou strachu ze smrti. Ranější část života vyžadovala pozornost a angažovanost. Intelekt dostal energii a to umožnilo úspěšné akademické roky, absolvování lékařské školy a roky strávené v psychiatrii a psychoanalýze. Následoval rozvoj obrovské psychiatrické praxe v New Yorku. Po dvaceti pěti letech vyčerpávající práce přišla touha vrátit se k Pravdě a k Přítomnosti Boží jako stavu blaženosti a vedla k obnovení intenzivní meditace.

Jednoho dne při chůzi v lese přišlo nečekané masivní odhalení totality utrpení člověka v průběhu věků, které vedlo k ohromujícímu šoku a zděšení, že Bůh mohl něco takového umožnit. Mysl obviňovala Boha a pak se stala ateistickou. Palčivá otázka stále přetrvávala: Kdyby nebyl žádný Bůh, co by pak bylo jádrem skutečné existence?

Buddhismus byl atraktivní, protože se vyhnul použití termínu „Bůh“. Bylo zoufalstvím ztratit zjevení Reality. To vedlo k intenzivní meditaci a k vnitřnímu hledání Pravdy samotné, nakonec to vedlo k těžké existenciální depresi a zoufalství.

Jak byla zkoumána hloubka psychiky z hlediska účelu, intenzivní meditativní stav vedl do říše těžkého zoufalství a nakonec do hlubin pekla v nadčasových rozměrech věčné agónie, která je navždy odříznuta od Světla. Hlubiny jsou nekonečné a člověk přichází k poznání významu „zanechte naděje vy všichni, kdo sem vstupují“. Následovala hrůza z věčné izolace bez jakékoli naděje na její ukončení nebo dokonce úlevu vyhlazením, neexistovala ani možnost smrti jako poslední únik. Potom zmizela samotná naděje, která byla nahrazena nadčasovým strachem. Pak, zevnitř, tichý hlas vykřikl: „Pokud je Bůh, požádám o pomoc.“ Následovalo zapomnění a pak mysl vešla do stavu ticha.

Nakonec se vědomí vrátilo, ale svět se změnil a byl dramaticky transformován. Teď byl tichý, sjednocený s Jednotou (Oneness), velkolepý ve své brilantnosti, která vyzařovala Božství veškeré existence. To zvětšilo jedinou zbývající disparitu – přetrvávání osobního smyslu pro já, jako jádra života a existence. Bylo jasné, že i toto muselo být také předáno Přítomnosti. Pak se objevila hrůza ze skutečné smrti. Ale s hrůzou také přišlo vědomí instrukce od Zen buddhismu: „Jděte přímo, bez ohledu na nic, veškerý strach je iluze.“

Nutnost opustit a vzdát se identity sebe jako zdroje vlastní existence bylo silné vědomí. Vůle žít, zdánlivé jádro samotného života, bylo poté odevzdáno Bohu a následovalo několik málo okamžiků strašlivé agónie a pak zážitku samotné smrti. To byl rozdíl od tělesné smrti, kdy se člověk od těla najednou uvolní a vidí tělo ležet, což se mu stalo několikrát předtím. Ne, toto je úplně poprvé, kdy může prožívat smrt. Definitivnost smrti byla ohromující. Konečně byla agonie u konce a byla nahrazena nádherou a velkolepostí – nekonečným tichem a mírem hluboké nekonečné lásky.

Mysl byla ohromená bází a úctou. Pak to ztichlo a zmizelo.

Od této chvíle převládala pouze Přítomnost a všechno vznikalo autonomně bez osobní vůle nebo motivace. Stavem byla trvalá náhrada osobního já tichou, univerzální,

nadčasovou Přítomností, kterou totalita Allness (vše) nahrazuje předchozí stavy vědomí nebo předpoklady o a osobním já nebo „Já“.

Zvědavě, spontánně, bez motivace se tělo pohybovalo a nadále vykonávalo činnosti, které byly autonomní, protože neexistoval žádný „myslitel“, který by myslel, „plánovač“, který by plánoval, ani žádný „činitel“, který by něco dělal. Všechno nastávalo z vlastní podstaty potenciálu, která se vyjádřila jako aktuálnost. Tento stav lze nejlépe popsat tak, že neprojevené se stává projeveným (nemanifestované manifestovaným). Od té doby se život rozvíjel sám od sebe. Stav byl nepopsatelný a nikomu jsem se o tom nezmínil po dobu třiceti let. Stav nakonec vyžadoval opustit obyčejný světský život a přestěhovat se daleko do venkovské oblasti a strávit léta v meditaci, osamělosti a přizpůsobování se novému stavu.

V tomto stavu vznikalo spontánní porozumění bez myšlení. Jako předtím buddhisté Hinayany jsem věřil, že konečná realita buddhovské přirozenosti (nature) byla „Nothingness (nicota)“ nebo „Void (prázdnota)“. To byla chyba, protože samotná prázdnota (voidness) je systém víry, který se nicméně opakoval jako zkušenostní skutečnost během meditace v tomto životě.

Neustálým následováním cesty negace (připoutanost nebo averze k formě) by se podmínky pro voidness vrátily nesmírně působivé, nekonečné, mimo prostor, čas nebo popis, všudypřítomné a nad každou myšlenkou nebo vůlí. Dosud, i přes zdánlivou nelineární totalitu, existovalo povědomí o absenci kritické kvality, kterou jsem zažil jako mladík ve sněhové závěži: tu vynikající měkkost, přívětivost, známost, rozpoznání podstaty totality Reality jako vše zahrnující Lásku. Tato kvalita Lásky je nad rámec radosti nebo extáze a je vlastním stavem míru.

Zdá se, že Void (prázdnota) je stav velmi podobný poslednímu stavu, kromě toho, že je zbaven Lásky, která je podstatou Božství. Bez lásky je prázdnota jako nekonečný, nadčasový, prázdný prostor. Bez kvality označené jako Božství je Prázdnota omezená. Zdálo se, že je to obrovská finální polarita / dualita zdánlivých protikladů, jejichž řešení umožňuje realizace Já jako celost a jednota Allness a Oneness), z níž se objevuje Stvoření. (Výše uvedený odstavec kalibruje na úrovni 1000.)

Vývoj výzkumu vědomí

Po letech osamělosti se jednou přimísil pocit znovu zahrnout svět. Lidé pokládali otázky a tak začalo fungovat sdílení a učení. Ještě neexistoval žádný způsob, jak vysvětlit vnitřní stav nebo ukázat cestu jinak, než tradičními způsoby poskytování informací, inspirací a pokyny k meditaci.

Pak se náhodou objevila výzva k účasti na přednášce o kineziologii ve třídě vyučované Dr. Johnem Diamondem. Zatímco třída a učitel dávají do souvislostí kineziologickou reakci jako lokální fenomén, tento stav vědomí byl neosobní odpovědí samotného univerzálního vědomí. Bylo zřejmé, že pole vědomí je jako nekonečné, nehybné elektrostatické pole schopné odpovídajícím způsobem odpovídat úrovni síly energie stimulu. Bylo snadné prokázat, že to, co je pravda nebo příznivé pro život vede k pozitivní reakci („ano“). V porovnání s tím falešnost nebo stimulace energie nepřátelské k životu vedla ke svalové slabosti („ne“).

Potom se ukázalo, že odpověď nebyla vlastně „ano“ versus „ne“, ale „ano“ nebo „ne ano“.

Studiem bylo zjištěno, že kineziologická odpověď, odpovídá gradientu, který je v souladu s úrovní energie stimulu. Spektrum odpovědí se ukázalo být v souladu s kvalitou podnětu. Toto pozorování vedlo k experimentální improvizaci s matematickou stupnicí.

Kritické pro vývoj empirické klinické vědy o kalibračním výzkumu vědomí bylo náhodné pozorování, že zatímco fluorescenční světlo, pesticidy a umělá sladidla způsobily, že všichni byli oslabeni, nestalo se tak ve skupině studentů z Kurzu zázraků poté, co pokročili asi k lekci 75 (kurz se skládá z 365 denních lekcí).

Kineziologická reakce tedy souvisí s úrovní vědomí (přestat se vidět jako oběť vnějších „příčin“ a znovu nabýt vlastní sílu). Výzkumem a pozorováním bylo zjištěno, že veškerý život ve všech jeho projevech odráží vrozenou úroveň energie, od slabé k silné. Toto spektrum vedlo k vývoji číselné kalibrační stupnice, která se ukázala jako nepraktická kvůli extrémním číselným hodnotám, které byly nutné k udržení tempa se svým numerickým označením. Tento problém byl vyřešen použitím logaritmické stupnice (na bázi 10), která dovoluje praktické stupňování od 1 do 1 000.

Kalibrační úroveň ,1' odráží první rozpoznatelnou energii života (vědomí) na této planetě (bakterie) a pokračovala přes rostlinnou a zvířecí říši na úroveň 1 000, což je konečná možnost na Zemi. Úroveň vědomí 1000 dosáhlo jen málo lidí v celé lidské historii – velcí avataři, jako byl Ježíš Kristus, Buddha, Krišna a Zoroaster.

Stupnice energetického spektra numericky odráží úroveň vědomí všech možných životních podmínek zvířat nebo lidí. Použitím stupnice člověk může sledovat vývoj vědomí od jeho prvního životního projevu až k jeho konečnému vyjádření jako samotné osvícení.

Následovaly roky výzkumu a kalibrování úrovní vědomí tisíců jednotlivců, míst, konceptů, spisů, systémů víry, emocí, intelektuálních úrovní a co je ještě důležitější: všech duchovních stavů, náboženství, duchovních učitelů, duchovních cest, svatých a mudrců. Ve všech náboženstvích mystici (tj. realizované Já, Osvícení) kalibrovali na nejvyšší úrovni vědomí, ale bylo jich velmi málo.

Na kalibrační stupnici úroveň 600 odlišuje osvícené stavy neduality od svatosti, což jsou bezpodmínečné stavy, které kalibrují ve vysoké úrovni nad 500 a zahrnují mnoho duchovních učitelů a slavných svatých. Úroveň 500 indikuje změnu paradigmatu z intelektualizace k zážitkové subjektivitě a označuje různé úrovně lásky. Je také pozoruhodné, že pouze 4,0% světové populace dosáhlo kalibrační úrovně 500 a pouze 0,4% populace dosáhlo úrovně 540 (bezpodmínečná láska). Úroveň vědomí 600 byla velmi vzácná.

Úroveň nad 400 představuje intelekt, rozum, logiku, vědu a newtonovské paradigma. Pro většinu vzdělaných duchovních hledačů úroveň nad 400 představuje odrazový můstek, ale také často velkou bariéru a je pozoruhodné, že Einstein, Freud a Sir

Isaac Newton kalibrují na úrovni 499. Úrovně 200 a 300 označují integritu, dobrou vůli, morálku a celkově dobrý záměr.

Pak přišel zásadní objev, že úroveň vědomí 200 je kritická, protože vymezuje pravdu od falešnosti. Bylo také zjištěno, že hladiny nad 200 reprezentují moc a ty pod 200 představují sílu.

Hladiny pod 200 jsou pod vlivem zřejmého egoismu i zvířecích instinktů, pýchy, touhy, chamtivosti, hněvu, nenávisti, viny, hanby a apatie. Kalibrované úrovně také souvisí se schopností duchovního vhledu, s emocionalitou a vnímáním světa a sebe. Kalibrační stupnice a její korelace umožnily strukturu dnešní známé **Mapy vědomí**.

Ego – mysl je dualistická konstrukce, které pochází ze zvířecího vědomí, které se později rozvíjelo prostřednictvím primitivních hominidů a nakonec pomocí *Homo sapiens*, jemuž byla přidána prefrontální kůra (přední mozek) navíc ke starému zvířecímu mozku, poskytující kapacitu pro lineární koncepční myšlení. Takže zpočátku se mysl stala novým nástrojem pro vyjádření zvířecích instinktů prostřednictvím toho, co se nyní nazývá ego.

Zkoumání struktury mysli ukazuje, že její funkce je srovnatelná s hardwarem počítače a software představuje programování společností, stejně jako zděděnými vlivy. Základní mentální nevinost lidstva je založena na skutečnosti, že lidská mysl není schopná rozlišovat pravdu od klamu. Nemá žádnou vrozenou obranu proti použití svého hardwaru a může v něm hrát jakýkoli zavedený software program bez předchozího souhlasu, rozlišování nebo rozhodnutí vůle (např. dopad médií).

Vzhledem k povaze softwaru a podkladového hardware je primární iluzí mysli diferenciací vědomí do základní duality osobního já – ega jako odděleného od nekonečného Já jako zdroje vědomí. V tomto iluzorním omylu se ego identifikuje s obsahem místo s kontextem a je proto pod vlivem zvířecích motivů, pocitů a vadného intelektu.

Kalibrovaná úroveň vědomí naznačuje míru zhoršené schopnosti rozpoznat realitu, a ta je nahrazená vnímáním, zkeslením a záměnou vzhledu za podstatu. S velkým zájmem byl učiněn objev, že každý jednotlivý čin, pocit nebo myšlenka jsou trvale registrovány mimo čas a prostor ve vše zahrnujícím poli vědomí. Proto je možné navždy identifikovat každou událost, myšlenku, pocit nebo čin, jsou přístupné vhodnými prostředky, jako je technika kalibrování vědomí.

Pole vědomí se skládají z energií vibrací, jejichž vzory zanechávají rozlišitelnou stopu a jsou prožívány jako subjektivita. Z modelování vibrační stopy vznikají formy obsahující karmické důsledky jednání vůle. Dualistická struktura ega pramení z hlavního faktoru lineárních postojů. Centralizující obraz osobního já se projevuje jako víra v individuální osobní já, které je „myslitel“ myšlenek, „činitel“ akcí a úložiště viny a sebeobviňování. Některé vlastnosti jsou odmítnuty a pohřbeny v nevědomí spolu s jejich emocemi, které jsou zbytky živočišných instinktů.

Pouze po vývoji vědomí nad úroveň 200 vzniká éterický mozek, který je funkčně

schopný duchovního vědomí, záměru a karmické odpovědnosti. Osobní vědomí se naivně identifikuje s tělem, myslí a emocemi. Potom, má-li štěstí nebo karmické „zásluhy“, slyší inspirativní duchovní pravdy a stane se inspirativním a s další dávkou štěstí potkává duchovního učitele. Vysoké vibrační frekvence aury učitele aktivují vznikající vyšší éterické duchovní tělo u duchovního studenta.

Aktivace éterického mozku u vyšších duchovních bytostí je důsledkem vzestupu energie *kundalini* nebo duchovní energie, což vede nejen k formování vyššího duchovního těla a éterického mozku, ale také ve skutečnosti mění fyziologii lidského mozku, kterým nyní vedou příchozí podněty jinak. Tato osoba se stává více „pravým mozkiem“. Pod úrovní vědomí 200 je rychlejší příchod stimulu k emocionálnímu centru, zatímco u duchovně orientované osoby vychází rychlejší trať z podnětu prefrontální kůry a teprve poté vede do emočního centra. U vysoce vyvinutých duchovních lidí je příchozí informace zpracována éterickou prefrontální kůrou a pak jde indukcí k fyzickým neuronovým obvodům v mozku.

Pod úrovní vědomí 200 převládají zvířecí reakce a přenos příchozích informací přes prefrontální kůru je pomalejší než přímá cesta do emočního centra. Tedy pod úrovní 200 je mysl nastavena pro „boj nebo útěk“ nebo stresové reakce, které narušují tok energie v akupunkturálním systému a odrážejí se v negativní kineziologické odpovědi. Nad úrovní 200 větší zpracování způsobí pocit vnitřního míru a harmonie a mozkové neurotransmitery uvolňují endorfiny a ne adrenalin. (Viz graf fyziologie mozku, kapitola 6.)

Při aktivaci nyní proudí duchovní energie systémem čakr, ze základny přežití a sexuality, přes slezinu z temné strany emocionality a nahoru přes solar plexus a aktivuje výkon, agresivní akvizice a chuť. S duchovním záměrem a souhlasem vůle pak duchovní úsilí vede k převládající akumulaci energie srdce na úrovni vědomí 500 a odráží se jako zájem o druhé. Další pročištění vede k bezpodmínečné lásce, která kalibruje na úrovni 540. Vysoká hladina 500+ představuje radost a extázi, což vede k úrovni 600, úrovni míru a klasickému otevření třetího oka budhistického éterického duchovního těla.

Úroveň vědomí lidstva se vyvíjela velmi pomalu po tisíciletí. „Lucy,“ pravděpodobný předek všech vývojových linií hominidů, se objevila zhruba před třemi milióny let a měla kalibrační úroveň 70. Mnohem později se objevil člověk neandertálský, který kalibroval na úrovni 75, pak *Homo erectus* na úrovni 80 a konečně, moderní člověk před 600 000 lety jako *Homo sapiens idelta* s úrovní, 85. V době narození Buddhy byla úroveň vědomí celého lidstva 90 a v době narození Ježíše Krista dosáhla 100.

Úroveň vědomí lidstva posledních pět nebo šest století zůstala na 190, kde se držela až do konce osmdesátých let dvacátého století, kdy souhlasně s časem harmonické konvergence udělala pozoruhodný skok na 205. Na této úrovni zůstalo po dobu následujících sedmnácti let a pak najednou, v listopadu 2003, souběžně s harmonickou konkordancí, vyskočilo na úroveň 207. Zajímavé je, že tato významná událost byla pozorována a zaznamenána na konci přednášky ten samý den před velkým publikem v San Franciscu. V 17:15 hodin byla úroveň vědomí znovu potvrzena na své předchozí úrovni 205 a do 17:30 dosáhla 207, kde zůstala až do nedávné doby, kdy

se vrátila zpět na současnou úroveň 206 kvůli dopadu médií a světových událostí.

Pochopením a přijetím povahy ega je ego překročeno a nakonec se zhroutí, když všechny jeho pozice a jejich výsledné duality byly odevzdány. Ego se nestane osvíceným, ale místo toho zmizí a nahradí je Transcendentní Realita. Stejně jako zazáří slunce, když mraky zmizí, Realita Já vyzařuje jako Zjevení, Realizace a Osvícení. Je to nový stav, který nahrazuje předchozí stav vědomí. Jeho výskyt byl totožně subjektivně popisován po celé věky ve všech kulturách, ve kterých se všichni mystici a avataři shodovali, že je hluboký a nedá se dostatečně vyjádřit jazykem.

Na posledním přechodu do osvícenství stojí poslední výzva pro ego, což je ústřední jádro víry, že ego je zdrojem a místem nejen identity, ale také i samotného života. V tomto okamžiku je člověk sám a zbaven veškeré ochrany nebo uklidňující podpory, systému víry nebo dokonce i paměti. K dispozici jsou pouze vysokofrekvenční vibrace aury vědomí osvíceného učitele, s jeho zakódovaným věděním. Poslední krok je vnímán jako finální, od kterého není možné se vrátit zpět, a tedy existuje zděšení nad absolutismem definitivy. Pak vyvstává vědomí „jdi rovně vpřed, bez ohledu na cokoli, všechn strach je iluze.“

A tento poslední krok je přijat duchovní vůlí, je prožívána smrt, ale divoká úzkost trvá jen pár okamžiků a smrt ega je jediná skutečná smrt, kterou člověk může zažít, na rozdíl od které byla předchozí úmrtí při opouštění těla poměrně triviální. Zkušenost smrti je ukončena bází a úctou při zjevení konečné Reality, a pak bázeň zmizí a Já překoná dualitu existence versus neexistence, Allness versus Nothingness a všudypřítomnost versus prázdnota. Dokonce „is-ness“ a „bytí“ jsou vnímány jako bezvýznamná mentace. Stav nekonečné lásky rozpouští všechna jazyková podstatná jména, přídavná jména a slovesa, protože Nejvyšší je mimo názvy nebo rozdělení. Mír ticha je Subjektivita.

Je zajímavé, že tělo nadále funguje, bez jakéhokoli vnitřního „činitele“. Dochází k jednání bez vlastní vůle nebo záměru. Existuje realizace tak, že potenciál se projevuje jako vznik evoluce, jako fenomén Stvoření, kterým se nemanifestované stává projeveným. Realita je tedy uskutečněná jako kontext spíše než jen obsah.

Život je projevem věčného vědomí, a proto skutečná smrt není možná, což je důsledek známějších zákonů zachování energie a hmoty. Každý člověk už má při narození kalibrovanou úroveň vědomí, která odráží karmické dědictví. Pozemský život může být viděn jako platforma pro další úroveň vědomí. Každý je na evoluční cestě vědomí a soucit se rozvíjí z realizace „**Gloria in Excelsis Deo!**“

Osvícení je důsledkem odevzdání všech dualistických iluzí Pravdě. Všechna utrpení končí rozpuštěním všech postojů ega. Tak velebíme Pána Boha, že vyzařuje Světlo do světa.

KAPITOLA 1:

Oddanost neduality (Devotional Nonduality)

Úvod

Duchovní evoluce se zrychluje následkem intenzity, souladu, oddanosti, jasnosti a efektivity času a úsilí. Přesnost procesu je usnadněna objasněním jeho primárních prvků a identifikací nepodstatných elementů. Mnoho z nich již bylo zjištěno v předchozích knihách v těchto publikovaných studiích, jako je *Pravda vs. klam* (Hawkins, 2005). Tak je možné se vyhnout zbloudilému duchovnímu učení. Výhodné jsou vysoce kalibrované učení a postupy, které jsou ověřitelně integrované.

Oddanost

Duchovní závazek je energetizován duchovní vůlí (kalibrační úroveň 850) s atributy Božství, kterými jsou pravda, láska, soucit, moudrost a nezájatost. Oddanost upřednostňuje život a přitahuje to, co je mu užitečné. Oddanost znamená být služebníkem Božím, kdy cíl má přednost před všemi ostatními postoji, přitažlivostmi nebo rozptýlením. Oddaností a závazkem se cesta odvíjí a odhalení nahrazuje předpokládané příčiny a následky. Mohlo by se říci, že oddanost je docela silně „jang“ záměrem, ale jeho splnění je „jin“ proces.

Všechna jednání probíhají v souvislostech a jejich spirituální esence začíná prozařovat skrze vnější okolnosti. Oddanost se také vyjadřuje jako nezištná služba, loupání brambor už není otravnou posluhou, ale jedná se o akt lásky, protože byl posvěcen záměrem.

Nakonec je veškeré jednání bohoslužbou.

Oddanost otevírá vize, které nahrazují vnímání. Pouze po kapitulaci, která doprovází oddanost, se záměrné akce odhalí jako spontánní rozvíjení evoluce samotného Stvoření. Oddanost k Bohu nahradí oddanost ega k vlastním zájmům a člověk je svědkem účinků nebo důsledků celkového pole.

Uctívání (worship) je rekontextualizováno oddaností. Není prováděno ve prospěch věřícího nebo pro imaginární Boží prospěch, ale místo toho je to jen uznání skutečnosti. Je v souladu s vděčností za dar vědomí jako Reality vědoucího Já. Je to účinkem opravdové reality božství, kterou může být realita božství uskutečněna (a pochopena), jejímž výsledkem je vděčnost za schopnost rozpoznávání. Takže oddanost není totéž jako zbožnost, ani nálada, ale místo toho je to způsob života a způsob, jak být sám se sebou, s Bohem a světem.

V dualitě je projevení (manifestace) vnímáno jako lineární a proto jako koncept příčiny a následku. Postoje vedou k vnímání a naopak. Takže vnitřní duchovní pravdy náboženství (kontextu) byly v historii překryté osobami, místy, objekty, daty a etnickými legendami (obsah). Konceptním omezením se Božství stalo antropomorfní a bylo chápáno jako mající omezené lidské emocionální sklony, jako je favoritismus, hněv, žárlivost, pýcha a egoistické potřeby. Podle analogie je zřejmé, že sluneční světlo a nebe pouze „jsou“ a nikomu nestraní a nikoho

nepreferují.

Navzdory omezením je v jádru náboženství prvotní duchovní pravda, z níž náboženství vzniklo.

Všimněte si však, že náboženství postupně kalibrují níže než kalibrované úrovně pravdy jejich velkých duchovních zakladatelů, učitelů (avatarů). Tím pádem je mnohé ztraceno a kontaminováno církevními doktrínami, kulturními, etnickými a politickými roztržičnými subkulturami a jejich systémy víry.

Nedualita znamená vynechat specifikaci a vrátit se k neomezené ověřitelné základní pravdě.

Během celé historie hlásali všichni velcí mudrci stejné pravdy. Ačkoli mnoho velkých mudrců začalo osobní život s tradičním náboženstvím, nakonec překročili institucionální omezení. Seberealizace vedly k jejich popisné kategorizaci nebo k označení jako „mystici“, o nichž existuje mnoho mylných informací kvůli nedostatku přesného porozumění stavu, který je vnitřním stavem.

Transcendence osvětlením (illumination) je statisticky neobvyklá a proto často nesrozumitelná. V průběhu času, nicméně, byl mysticismus objasněn jako vnitřní cesta k realizaci duchovní imanentní Boží pravdy, spíše než, jak je běžně popisován v náboženství, pouze transcendentní. Pokročilé úrovně duchovní evoluce byly tradičně rozpoznány a označovány jako svatost.

Nedualita znamená bez formy, neoddělenost, bez omezení časem, místem nebo mentalizací, včetně jakýchkoli lineárních domněnek. Božství má v podstatě vrozené „kvality“ vševědoucnosti, všudypřítomnosti a všemohoucnosti a všechno se vyvíjí jako důsledek neprojeveného, které se stává projeveným jako evoluční Stvoření.

Božství vyzařuje jako vědomí, které je zdrojem Stvoření v jeho projevech existence. Podmínky vyplývající z pojmu „bytí“, „existence“, „povědomí“ nebo „vědomí“ jsou bez subjektu nebo předmětu a postrádají kauzálních vlastností. Nelinearita je tedy pole nekonečné síly, kterou se projevuje jako důsledek potenciálu, který je sám o sobě výrazem Stvoření. Ve všem, co je vnímáno, je neviditelný zdroj všeho, co existuje.

Oddanost nedualitě

Pokud v realitě neexistuje žádné samostatné „to“ (já) nebo někde jinde „to“ (Bůh), jak iluzi nereálného prostředí nahradí skutečná Realita? Cesta nevede získáváním dalších informací, nebo znalostí o Bohu, ale tak, že se člověk vzdá všech postojů. Podstatou oddanosti je pokora a ochota vzdát se všech systémů víry a iluze „já vím“.

Realizace přítomnosti božství se odvíjí sama od sebe, když odpadne ego a jeho vnímání pozic. Chcete-li vědět, je nutné vzdát se omezující klamně iluze, že víme „o“ něčem. Mysl shromažďuje znalosti, fakta a myšlenky, které jsou omezené kontextem a mentálním paradigmatem. Realizace vychází z paradigmatu odlišného od lineární koncepční mysli.

Tak je mysl nahrazena Myslí. Zatímco mysl je tlachavá, Mysl je tichá a nepohyblivá, ale všechny zdánlivé „věci“ se v ní pohybují. Naopak evoluce se jeví běžné mysli jako důsledek příčiny a následku kvůli vnímání formy, času a změny.

Proto duchovní evoluce znamená odklonit se od identifikace s obsahem (lineární „mysl“) ke kontextu (nelineární Mysl). Duchovní evoluce sama o sobě přináší další transformaci v Realizaci bez formy, což je nad rámec konceptualizace nebo jazykového popisu. Místo toho se stává zřejmým a dominantním, že není nutné myšlení.

Tradičně je cesta neduality oblastí mystiků všech náboženství, kteří hledali Realizaci Pravdy a ne jen uctívání jejího popisu. Buddha se tak stal pravděpodobně nejznámějším a prominentnějším příkladem vnitřní cesty, kdy je iluzorní svět máje ega překročen a rozpuštěn odevzdáním připoutanosti ke smyslovým lineárním vjemům, které maskují jednotu (Unity and Oneness) Stvoření. Je to neviditelná přítomnost nelineárního v lineárním, jež dává Realitu.

V hinduistické tradici je sanskrtský termín pro nedualitu *Advaita* (příkladem je *Vedanta*), a v islámském náboženství je doložen nelineární režim sufismem. V křesťanství učil Ježíš, že „nebe je uvnitř vás“ a velcí křesťanští mystici (*Unio Mystica*) byly uznáni za světce. Jejich vnitřní duchovní boje byly zaznamenány v autobiografických úvahách a jsou inspirativní a uctívány po staletí.

Společná je pro všechny výše uvedené intenzivní oddanost, která znamená úplný závazek vůči Božství, jako prostředek k dosažení cíle. Zbytečné zastrahování oddaných od vnitřní cesty v tradičním křesťanství bylo církevním odsouzením sklonů ega ke „hříchu“, spíše než jako pouze zpoždování vývoje nebo překážky samotnému vědomí. Jak se stává zjevným, původní evoluční účel ega byl jen zajistit přežití ve zvířecím světě, což proto vyžadovalo lineární rozlišení přítele od nepřítele, jedlého od nepoživatelného a tak dále.

Instinktivní popudy byly nábožensky označovány jako zlo a proto byly vzhledem k povaze lidské psychiky popírány, potlačovány, promítány na druhé, nebo alespoň kompenzované vinou, vlastním odsouzením, pokáním, utrpením nebo dokonce i platbou peněz jako odpustky nebo jinak, včetně zvířecích obětí.

Toto sebeobviňování bylo také důsledkem primitivních názorů na Boha jako na rozzlobeného a destruktivního, a proto musí být uklidněn. Vyobrazení skutečně satanské verze Boha dosáhlo své nejhlubší demonstrace v aztéckém a mayském náboženství, které vyžadovaly nepřetržitou oběť nekonečných tisíců lidí, zvláště nevinných mladíků, jejichž srdce bylo vyříznuto, zatímco je stále bili. Takové extrémity jsou stále aktivní ve fundamentalistických frakcích náboženských extrémistů, jako jsou dnešní následovníci teokratického totalitarismu (např. rituální popravy).

Kvůli sklonu lidského ega / mysli přijmout velmi závažnou chybu doporučil Buddha úplně se vyhnout užívání výrazu „Bůh“. V oddané nedualitě je pravděpodobnost chyby vynechána oddaností k základním nelineárním kvalitám Božství, jako jsou soucit, jednotu, láska, pravda, vševědoucnost, věčnost, nekonečnost, všudypřítomnost a všemocnost, přesahující podobu, místo, čas a lidské instinkty nebo emoce.

Pravidla Boží spravedlnosti jsou důsledkem jejich vnitřních, vrozených kvalit nekonečné síly a nejsou omezena postojí nebo volnými vlastnostmi. Tak není třeba se Božství obávat, ale místo toho je velmi respektovat a ctít. Když je zlé zobrazení ega překročeno, není už nutné se snažit uniknout, překonat ho, napadat nebo promítat na druhé nebo na Boha.

Zatímco primární předpoklad pro dodržování náboženství je víra, nezbytné kvality pro sledování cesty neduality jsou pokora, vzdání se a oddaně se věnovat této cestě. Lze snadno vidět, že následovníci náboženství jsou charakterizováni předpokladem „já vím“ pomocí písemné autority, církevní doktríny, historického precedentu atd. Naproti tomu duchovně oddaná nedualita začíná od základního, pravdivějšího postoje: „**Já nevím**„.

V křesťanství je Ježíš Kristus cesta a bez jeho pomoci (milosti) nemůže být ego (hřích) překonáno. I když „nebe je uvnitř vás“, jeho realita není realizovatelná bez Spasitele kvůli naprosté houževnatosti ega. Tak Ježíš učil cestu ke spáse. Naproti tomu Buddha učil cestu k osvícení, které však nebylo možné realizovat bez milosti osvíceného učitele.

Tradiční duchovně oddaný člověk obvykle spojuje přístupy víry i sebeurčení. Křesťanství, islám a judaismus zdůrazňují Božství jako transcendentní. Mystici světové tradice se naopak zaměřují na Realizaci božství jako imanentní. Ať už je Bůh koncipován jako transcendentní, imanentní nebo obojí, je oblastí *res interna* a realizace Boha je jak imanentní, tak transcendentní (*res externa, extensa*), a je důsledkem Realizace Já a osvícení.

Diskuse

Otázka: Jak se liší cesta oddané neduality od tradičních učení?

Odpověď: Je charakterizována odstraněním všech pastí a nesmyslů. Čas je krátký a úzké jsou brány. Proto nejsou relevantní minulost, doktríny, dogmata, historické rituály, osobnosti, události nebo systémy víry. Posílení pochází zevnitř souhlasem vůle. Pravda pokračuje vlastní cestou, pokud jsou překážky odstraněny. Volání vychází spíše zevnitř, než jako odpověď na vnější výzvu. Zdroj je iniciátor i cíl cesty. Duchovní informace jsou k dispozici poprvé v historii, nikdy dříve nebyly dostupné. Schopnost identifikovat pravdu od lži a stupeň jejího vyjádření je nyní velkým přínosem. Podle výzkumu vědomí je nyní pravděpodobnost dosažení osvícení přibližně tisíckrát větší, než tomu bylo v minulosti.

Otázka: Ale není to hledání osvícení nesnadné nebo dokonce obskurní?

Odpověď: Už to není tak obtížné. Je už mnohem více objasněná struktura, původ a evoluce mechanismů ega. Jeho funkce již nemusí být zakryta moralistickým náboženským obviňováním. Pejorativní náboženská terminologie evolučních sklonů ega (mysli) vytvářela zastrašování, strach a odpor z viny a tudíž velkou neochotu se skutečně podívat dovnitř sebe. Lze jasně vidět, že mechanismy ega jsou zjevně pouze prostředky předpokladů pro biologické a emocionální přežití. Posloužily vývoji a přežití zvířecího těla a jeho primitivních duševních mechanismů. Ego je nyní koncipováno spíše jako primitivní, než zlé nebo démonické. V psychologii

lidského ega to, co je závažně pejorativně označeno, je potlačováno a vystavováno represím, popíráno, odmítáno a promítáno do světa, na jiné lidi a dokonce i na Božství.

Taková zobrazení také vedou k dalším psychologickým opatřením, jako je „opoziční formace“, nadbytečné pokusy o zničení, posedlost vinou, sebeobviňování, sebevraždy, sebenenávist a vnímání sebe jako člověka špatného, nenávistného a nehodného lásky. Více osvícený pohled chápe ego jen jako nutnost pro korekci a transcendenci.

Otázka: Není cesta neduality náročná?

Odpověď: Není to cesta, která je náročná, ale pouze stupeň odporu ega vůči ní. Tento odpor je třeba překonat vzýváním vůle, která pak nastolí duchovní schopnosti pro obětavost, oddanost, úsilí a ochotu překonat překážky. Oddanost zve sílu lásky, která pokorou odstraňuje opory a postoje ega. Také aktivuje využití informací, které jsou transformativní. Záměr napomáhá ochotě a tím umožňuje transformaci omezení vyplývajících z odporu. Je nutné zavést spíše prosté postupy a procesy, které by mohly být přirovnány k „duchovnímu inženýrství“, které identifikují struktury a síly, jež automaticky odhalí potřebné procesy k otevření základních strukturálních funkcí.

Otázka: Příklad?

Odpověď: Člověk se cítí uvězněný tím, co se ve světě považuje za cíle života, jako jsou peníze, sláva nebo majetky. Při analýze je zřejmé, že to nejsou „věci“, ke kterým je člověk přitahován, ale především „šťáva“ nebo příjemné emocionální uspokojení. Není to opravdu samotné „vítězství“, které je žádoucí nebo důležité, ale ono emoční uspokojení. Otázka tedy nezní, zda člověk může potlačit touhu po bohatství a slávě, ale zda by „mohl odevzdat“ Bohu toto emocionální potěšení. S odporem si mysl může myslet: „Ne, nemohu;“ ale pak, když je znovu dotázána: „Pod namířenou puškou ano?“ je odpověď obvykle „Ach, ano.“ Proto základem odporu není „nemohu“, ale „nechci“. „Nemohu“ znamená nemožnost, zatímco „nechci“ znamená, že skutečným základem odporu je neochota.

Odložit cíl neznamena automaticky ho ztratit. To, co je iluzorní kvůli chamtivosti, se často bez námahy materializuje jako důsledek vyšší úrovně vědomí. Všimněte si, že úroveň zkušenosti štěstí je v přesné shodě s úrovní vědomí a nikoliv s materiálním úspěchem.

Otázka: Proč je oddanost nezbytná nebo důležitá?

Odpověď: Mysl si často uvědomuje chybu a charakter omylů, ale postrádá sílu nebo pobídku se jich vzdát. Oddanost vychází ze srdce a má sílu a motivaci překonat odpor a překážky nad rámec schopnosti pouhé mentalizace. Aspekty oddané lásky jsou stálost, věrnost a odhodlání, bez ohledu na cokoli. Oddanost zahrnuje statečnost a soulad s úsilím a je jako lepidlo, které drží všechny tyto aspekty pohromadě. Oddanost je jako vnitřní chrabrost nebo statečnost, která zahrnuje odvahu, ochotu a přesvědčení, spolu se znalostmi základních informací. To vyvíjí moudrost, trpělivost a trpělivost snášet zkušenosti. Z důvodu zaměření se také rozvíjejí

dovednosti a schopnosti pro zpracování úrovně vědomí, jak se s nimi člověk setkává (viz *Transcending the Levels of Consciousness* [Hawkins, 2006]). Oddaný člověk se učí očekávat období zpoždění nebo odrazování, stejně jako okamžiky pochybností nebo strachu. Na základě oddanosti existuje soulad s vnitřní integritou, která vede k sebeúctě k a přesvědčení nezbytnému k překročení svodů přechodných emočních požitků neústupného ega. Touha dosáhnout osvícení je Božský dar, který má být ceněn a ctěn. „Mnoho je povoláných, ale málo vyvolených“ by mohlo být přeformulováno jako „Mnozí jsou povoláni, ale jen málo se rozhodne následovat.“ Tím pádem je volba rozhodnutím a souhlasem vnitřní vůle a tímto souhlasem je obrovská síla Božské vůle v souladu s úmyslem a posílí oddanost překonat všechny překážky.

Následující část: [Kapitola 2. Vnitřní cesta](#)